

VAN TAC

TEMPORARY ART CENTRE
EINDHOVEN
MAGAZINE / JUN T/M SEP - 2008

13

Een doelpunt van piepschuim

Onlang liep ik, zeulend met een uitpuilende boodschappentas en een krat bier van Brabantse bodem, over de Frederiklaan naar mijn klassieke huisje in Philipsdorp. Juist voorbij het Trudoplein werd mijn moeizame tred onderbroken door een vrouw van rond de zeventig die, tegen de wil van een stevige bries in, verwoedde pogingen ondernam om met een ferme en welgemikte trap een stuk piepschuim van de stoep voor haar sigarenzaak in de benedenhoek van het trottoir te laten belanden. Het was mevrouw Dillen. De weduwe van PSV-icoon en eredivisie topschutter Coen Dillen.

Bij iedere trap gedragen door de wind vloog het piepschuim plaatje dichterbij de gevel van de archetypische specialzaak van vergane voetbalpensionado's. Alsof de herinnering aan de ontelbare doelpunten van haar man haar nog levendig voor de geest stond bleef ze echter hartstochtelijk proberen de denkbeeldige doelwit met een geplaatste poeier te verschalken. Teleurgesteld, als een topspits na het missen van een unieke kans op eeuwige glorie, smeedde de weduwe Dillen het onding met veel misbaar in de vuilnisbak aan de rand van de stoep.

Dromend van zwart-wit beelden van ver voor mijn tijd vervolgde ik mijn weg, meer bewust van de historische waarde van het stukje Eindhoven rond het Philips-stadion: Philipsdorp, Strijp-S en natuurlijk het Viktoriakwartier.

Verhalen uit het verleden herleven ook tijdens het Via Ventosa festival dat op 6 juli plaatsvindt in en rond TAC. De oude persoonswinkel wordt tot leven gewekt, Gumbah tekent vergeten verhalen op en verder veel muziek, kunstwerken en theater die de geschiedenis van deze historische locatie verbeelden. Meer daarover in deze editie van VANTAC Magazine. Meer ook over de versterkte samenwerking met WEI. Dat presenteert tijdens het festival een creatieve ode aan, hoe kan het ook anders, wijlen Coen Dillen. ↗

Loek Daemen
Hoofdredacteur VANTAC Magazine

De inhoud

- 00 Voorwoord: Een doelpunt van Piepschuim
- 01 Inhoud & Colofon
- 02 - 03 Over TAC: Het dak repareren als de zon schijnt
- 04 - 05 Fotospread
- 06 - 09 TAC-genoot: Marjolijn Guldemon
- 10 - 13 Via Ventosa met Powerplant en André Manuel
- 14 - 15 WEI: Samenwerking in het Viktoria-kwartier
- 16 - 17 QuestionMarc
- 18 - 21 Opinie: Louis Croonen
- 22 - 23 Fotografie: Marjan Holmer
- 24 - 25 Creatieve Industrie: ateliereenarchitecten
- 26 - 27 TAC Ideeënfabriek
- 28 - 29 ACG vs. Teun Kuipers
- 30 - 32 TAC Live: Labasheeda

VANTAC is een uitgave van TAC, Temporary Art Centre, Vonderweg 1
5611 BK Eindhoven
T 040-2461325
www.tac.nu
info@tac.nu

Voor meer informatie over deze publicatie: vantac@tac.nu

hoofdredactie en organisatie Loek Daemen (Stadvis Producties)
eindredactie Anita Vliegenberg
beeldredactie Marc de Kruijf, Loek Daemen
teksten Loek Daemen, Hessel Rippe, A.C.G., Frank van den Nieuwenhof, Patrick Wierckx, Anita Vliegenberg, Freek van de Wijdeven
ontwerp basislayout Mariëlle Mijs (Made in Holland.nl)
grafisch ontwerp Marc de Kruijf (Questionmarc.nl)
illustratie omslag Mo Swillens
fotografie Boudewijn Bollmann, Joris Klinkenbijn, Bram Saeys, Marjan Holmer, Laura Nieuwenhuis
druk Roto Smeets Grafiservices
papier Papiergroothandel ModovanGelder
binding Nadruk BV oplage 2500

Alle auteursrechten ten aanzien van (de inhoud van) deze publicatie worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij het Temporary Art Centre c.q. de betreffende auteur.

VANTAC Magazine is een uitgave van het Temporary Art Centre in Eindhoven. VANTAC wordt op vrijwillige basis geschreven en vormgegeven door professionele tekstschrijvers, fotografen, grafisch ontwerpers en kunstenaars. Voor de vormgeving krijgen de grafisch ontwerper en de ontwerper van de omslag volledig de vrije hand. Hiermee voor zien zij het blad van hun eigen signatuur. Elke editie wordt door een andere ontwerper en kunstenaar vorm gegeven. VANTAC Magazine wordt kosteloos geproduceerd door Roto Smeets Grafiservices, Papiergroothandel ModovanGelder en Nadruk BV.

Het dak repareren als de zon schijnt

Vurige tongen daalden tijdens de zonovergoten pinksterdagen over ons neer. De vroege hittegolf verraste zelfs de mussen. Aangeslagen vervuilden ze hun favoriete hang out op het zinderende TACdak voor een schaduwplek in de drukbezochte binnentuin.

Met m'n nieuwe grafiek in de ene, en een glas witte wijn in de andere hand zakte ik ver weg in een strandstoel tussen de kunstkoopjesjagers die bijkwamen van een bezoek aan de jaarlijkse Art & Design Sale.

Onwillekeurig volgden mijn gedachten de omgekeerde weg die de mussen hadden afgelegd. Mijn oog viel op de TACgoot, waar veel minder verf op zat, dan op de meeste schilderijen die binnen voor 'bodemprijzen' werden aangeboden.

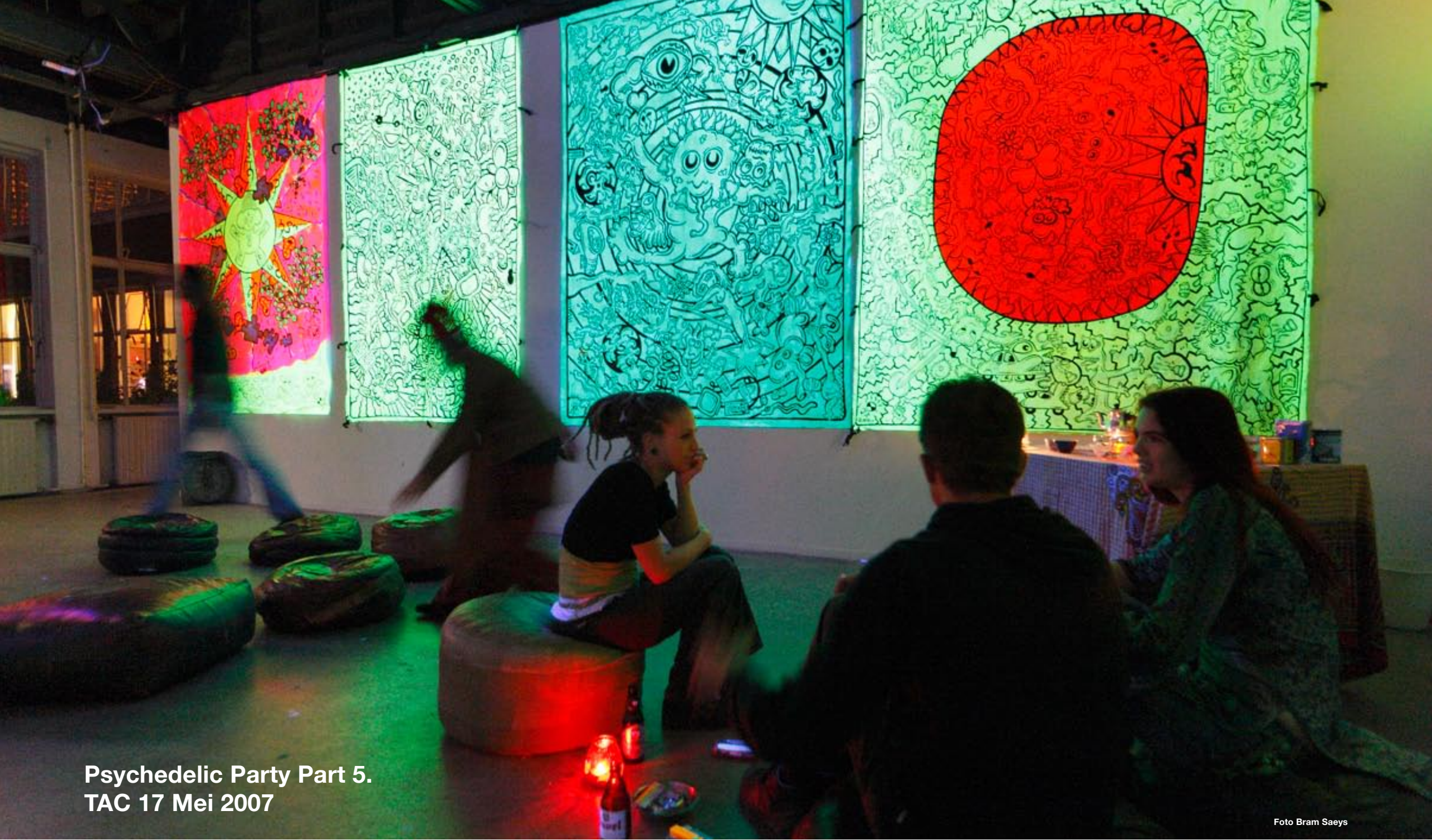
De Art & Design Sale is een serieuze kunstbeurs geworden. Een gezellig alternatief voor een bezoek aan de woonboulevard en ander pinkstervermaak. Is dat erg? Nee hoor, maar de verrassing is er na drie edities wel zo'n beetje vanaf.

'The Wheel of Retail' noemt marketinggoeroe Philip Kotler dat. Kort samengevat: het succes van nieuwe initiatieven zorgt ervoor dat ze na verloop van tijd zelf tot de gevestigde orde behoren en plaatsmaken voor nog nieuwere initiatieven.

Lang leve de Art & Design Sale. Ruim baan voor nieuwe, spannende initiatieven. Laten we het dak repareren nu de zon schijnt!

Foto Laura Nieuwenhuis

Psychedelic Party Part 5.
TAC 17 Mei 2007

Foto Bram Saey

Foto Joris Klinkenbijl

“Een glimlach op iemands gezicht toveren is ook een gave”

Gefascineerd door de ruimte die architectuur creëert, bouwt Marjolijn Guldemond constructies voor het hier en nu. In een vrolijke mengelmoe van materialen zoekt ze een andere dimensie. “Architectuur is ruimte, niet alleen wanden en vloeren.”

In haar atelier in het TAC, dat ze deelt met grafisch vormgever Moniek Driesse, staan kleine bouwsels op planken en in de vensterbank. Marjolijn stalt wat maquettes op tafel uit. In de hoek staan stapels bananendozen, in de kast staat triplex, houtlijm en tientallen schetsboeken. Maar haar gedachten liggen in Strijp S, waar haar laatste creatie wordt gebouwd. Niet in het atelier, want dat kan niet. Zoiets doet ze ook niet alleen. “Ik heb altijd andere mensen nodig. Mijn ontwerpen zijn zo groot, dat ik ze niet alleen kan opbouwen.” De voormalig student bouwkunde heeft van bouwen een kunst gemaakt. Voor het Tijdelijk Museum Amsterdam, dat een parallel, niet-

commercieel programma biedt naast de kunstbeurs in de RAI, werkt ze aan een portiersloge. Ze pakt de tekeningen erbij en wijst op de open constructie opgetrokken uit staal en golfkarton. “Kijk, het is ook een klein theater, waar iemand een toespraak kan geven”, zegt ze opgewekt. Achter de bril met het donkere montuur ontstaat een glinstering in haar ogen.

Ze kwam het TAC binnen via bevriende architecten die voor haar het atelier huurden. Een ruimte waar ze in ontwerpt, schetst en haar ‘architectuurtuigen’, zoals ze ze noemt, uitdenkt. Hierin kijkt ze verder dan de maten van lengte, breedte en diepte. “Architectuur is afhankelijk van welke mensen er elkaar ontmoeten, het is niet alleen maar een gebouw, het is ook een bouwsel waar de wind invloed op heeft, dat misschien verplaatsbaar is. Zoals een wand een afscheiding kan zijn, kan het ook een richting aangeven. Het heeft altijd meerdere lagen. Architectuur is ruimte, niet alleen wanden en vloeren.”

Volume

Ze bouwt met respect voor haar materialen, voor de unieke kenmerken die ze in zich meedragen. “Zo heb ik samen met Vesta Kroese, waarmee ik samen het collectief KIEM vorm, een Tuighut gemaakt voor de Dag van de Architectuur in Nijmegen. Het hele gevaarte bestond uit bananendozen, pvc-buizen en Jan-Willempjes, rubber verbindingstukken. Elke doos is een volume, pvc is lang en buigzaam en dan heb je de flexibele Jan-Willempjes ter bevestiging. Het was geen afgesloten geheel, dus als je er in stond was het open, zag je de ribben van de hut om je heen lopen. Dat gaf een heel aparte ervaring. Een ervaring die je alleen kon zien als je er in stapte, op dat moment.”

Kenmerkend voor haar bouwsels is dat ze in het tijdelijke zijn opgetrokken. Nooit bedoeld om een eeuwigheid mee te gaan. Maar daar gaat het ook niet om. “Onze Tuighut stond in een dag en was ook bijna dezelfde dag nog weg

toen het begon te regenen. Het karton van de bananendozen kon slecht tegen water. Maar dat is niet erg, dat is juist goed, het benadrukt het vluchtige. Daar gaat het om; de ervaring in het hier en nu.”

Eisen

Die stijlkeuze heeft consequenties voor haar werkwijze. “Het zorgt dat er minder eisen zijn aan het product, zo hoeft het niet waterdicht te zijn, of eeuwig te kunnen blijven staan, maar het confronteert me tegelijkertijd met meer eisen. Omdat het niet lang staat, moet snel te herkennen zijn wat er achter zit, wat de extra dimensie is.” Een dimensie die ze terugziet in haar tweede liefde. “Dat tijdelijke zie ik ook terug in mijn fascinatie voor het theater. Daar is de hier-en-nu-ervaring van wezenlijk belang. Daar en dan gebeurt het. Mijn werk is als de decorstukken van een toneelstuk; als het doek valt, gaat de set weg. Het gaat om je herinnering. Het proces is het product.”

Daarin ontwerpt ze niet alleen een

bouwwerk, maar ook een andere dimensie. “Net als in het theater waar ook een tweede werkelijkheid ontstaat, het is geen televisie die je aan of uit kan zetten. Het gebeurt voor je ogen, in het hier en nu. Het is de constante spanning tussen de echtheidsfactor en de gespeelde factor. Als een acteur moet hoesten tijdens zijn monoloog, valt hij dan uit zijn rol, of is het onderdeel van zijn rol? Zo is het decor de representatie van de werkelijkheid, de echtheid ondergaat een transformatie.”

Punt

De spanning zit hem in het snijvlak van de twee disciplines die in haar hart zitten omsloten. Disciplines die ze wil uitoefenen, niet wil verklaren. “Mijn werk lijkt nog het meeste op een mengeling tussen performance en architectuur. Ik maak het voor deze wereld. Als de mensen vragen naar mijn ervaring in het bouwen ervan leef ik op. Maar waarom ik iets heb gebouwd? Dat is niet aan mij om te beantwoorden. Want dan wordt

het een bouwwerk van woorden in plaats van de eigen ervaring van degene die het bouwwerk ondergaat.

Ze geniet van het bouwen. Om te zien hoe een door haar ingegeven concept in de werkelijkheid wordt geschapen. Daardoor is haar tijd die ze in het TAC doorbrengt beperkt. “Niet alles is vanaf papier uit te denken. Je ziet pas de wisselwerking tussen de verschillende lagen als het ‘architectuurtuig’ in de werkelijkheid wordt en is opgetrokken.

“Daar gaat het om; de ervaring in het hier en nu”

“Ik heb steeds meer het gevoel dat ik doe waar ik goed in ben, dat wat ik leuk vindt”

Zo heb ik een ‘roltrap’ ontworpen die ik meenam naar het theaterfestival Boulevard. Je kon hem ook als verplaatsbare tribune en podium gebruiken. Ik had hem zo neergezet, dat mensen hem vrijelijk konden meenemen. Nou reacties genoeg en aandacht zat, die ‘de spelende mens’ in ieder losmaakte. Ik maak het voor die mensen, het gaat om die interactie.”

Dat is wat Marjolijn voor ogen houdt als ze iets maakt. Ook in haar betaalde opdrachten waar ze nog niet zo lang mee bezig is. “Sinds kort heb ik mijn eigen bedrijfje ‘Mayomaakt’. Hoor ik mezelf vragen stellen als ‘is er voor mijn werk een markt?’, twee vingers aan elke hand maken aanhangstekens in de lucht, ze steekt ietwat verveeld haar tong uit. “Je ontwerpt voor een concrete vraag. Ik heb die parameters ook nodig. Als het om mijn eigen bedrijfje gaat, heb ik gelukkig het gevoel dat het financieel, mentaal en fysiek goed uit te

houden is. Ik heb dan ook steeds meer het gevoel dat ik doe waar ik goed in ben, dat wat ik leuk vindt.”

Wat ze leuk vindt, voedt haar enthousiasme en haar enthousiasme voedt haar bouwsels. Het kindelijke plezier dat ze er in stopt en er uit haalt geeft haar de voedingsbodem voor alles wat ze maakt. Het kleine meisje dat ‘architectuurtuigen’ bouwt die boven haar hoofd uitkomen en die niets liever ziet dan een glimlach als iemand haar concept ervaart. Het is dezelfde glimlach die zij had toen ze het bedacht, toen ze het bouwde en nu ze er weer over praat.

De blik in haar pretogen blijft rusten op de pen in mijn hand. “Ik vraag me wel eens af hoeveel je moet zeggen om de spanning bij het object te houden, zonder het kapot te maken.” We kijken elkaar aan.

We zwijgen.

“Mijn werk is als de decorstukken van een toneelstuk; als het doek valt, gaat de set weg”

Historische gezelligheid

Een steeg van gras, een nieuwe oude personeelswinkel en stripverhalen over Coen Dillen. Het zijn ingrediënten waarmee het jaarlijkse straatfestival Via Ventosa de geschiedenis van het Viktoriakwartier laat herleven. Maar de belangrijkste bestanddelen blijven toch kwaliteit, gezelligheid, sfeer en zon.

'Verhalen opgraven', dat is dit jaar de insteek van het evenement. Volgens organisator Fulco Treffers wordt er echter minder dan in de voorgaande edities vastgehouden aan een thema. 'Het is vrijer. Een beetje zoals ze dat bij Oerol doen. Er is wél gezocht naar een gemeenschappelijke lijn in de programmering. We vinden dat de twee markante gebouwen (TAC en de Ventoseflat, red.) centraal moeten staan. Dat is altijd de aanleiding geweest van het festival.'

Gram

Geschiedenissen als inspiratie

In de gebouwen en hun directe omgeving heeft zich de afgelopen eeuw veel afgespeeld. In het pand waarin nu WEI huist, zat jarenlang het PSV café voor de geharde supporter. Ooit stonden er twee hotels waar de vermaarde Vera Lynn optrad en zat in het TAC de Philips Personeelswinkel waar de nieuwste technologische snufjes voor spotprijzen over de toonbank gingen. Minder bekend is dat de Duitsers er hun hoofdkwartier hielden tijdens de Tweede Wereldoorlog.

'Deze geschiedenissen vormen de inspiratie, het vertrekpunt voor Via Ventosa. Wat heeft er zich afgespeeld in deze gebouwen?' Vraagt Fulco terwijl hij een oude foto te voorschijn haalt. 'Dit is uit de tijd dat de Vonderweg nog niet bestond. Het is een en al groen, bos en moestuinen. Alsof het een andere plek was. Dát gevoel willen we terugbrengen.'

Sfeer en kwaliteit

Het terugbrengen van het verleden gebeurt in fysieke zin door de Ventosestraat met gras te bezaaien en, als het even kan, met bomen te beplanten. In de grote zaal ligt de focus op technologie zoals in de oude personeelswinkel en WEI besteed op een creatieve manier aandacht aan PSV-icoon Coen Dillen. 'Maar ook het oude stookhuis wordt actief gemaakt.' vult Treffers aan. 'Allemaal manieren om het verleden tot leven te wekken. Zo is ook de muziek voornamelijk verhalend.'

Tegelijkertijd slaat het straatfestival een brug naar de toekomst. Met de samenwerking tussen TAC, WEI, de Ventoseflat en Plaza Futura en de financiële steun van de gemeente en van WOONBEDRIJF zijn alle partners betrokken die de volgende episode van het Viktoriakwartier op gaan tekenen. 'Die samenwerking en cross-overs zijn typerend voor de toekomst. Maar uiteindelijk gaat het bij Via Ventosa om sfeer en kwaliteit. Een lekker dagje uitgaan met gezelligheid en zon. En dan nog met leuke dingen ook.'

Via Ventosa: zondag 6 juli.

Met 25 jaar **André Manuel, Gumbah** vertelt verhalen uit nét niet verschenen boeken, de wereld na W.O 7 in 'der Bar um die Ecke' van **Powerplant**, zeven korte films over koppels na de daad van **Ruut van Beele**, verstilde liedjes van 'He knows the ropes', Nieuwe rod-delverhalen bij **Kapzones**, Singer- songwriter **Gram**, **Design+drama**, **Erwin van Doorn & Sarge Meulman & Eric de Haas**, **Karina van Heck**, **Trifid**, **Arnoud Rigter**, drank en eten en nog veel meer...

MUZIEK, THEATER, KUNST, ETEN & DRINKEN

locatie: TAC Vonderweg 1
Eindhoven toegang gratis
www.viaventosa.nl

STRAATFESTIVAL
VIA VENTOSA
ZONDAG 6 JULI
14:00-02:00 u

**TAC
.NU**

TEMPORARY ART CENTRE
WWW.TAC.NU

WEI

Vereniging
Ventose

Plaza Futura

gemeente Eindhoven

Straatfestival Via Ventosa: Powerplant

De rommelversie van de postnucleaire toekomst.

Twee ex-Power Rangers zijn in een postnucleair tijdsbeeld van na de zevende wereldoorlog onverstoorbaar bezig met het vervullen van hun missie: Bier, vrouwen en karaoke-liedjes. Dat is Powerplant, met 'plant' op zijn Nederlands.

Het idee achter Powerplant is geboren uit mislukking. Na haar opleiding aan de Rietveldacademie begon schrijver Nina Thibo met het voordragen van gedichten. 'Dat was dus écht een ramp!', vertelt ze jaren later. 'Een stuk van tien regels, met de juiste intonatie en zo... Dat dus nooit meer. Toen dacht ik: 'Ik moet iemand anders laten lezen.' Toen dacht ik: 'Een pop!'. En toen dacht ik: 'Hee! Dan bouw ik er even een maquette bij.' En toen werd een gedicht een heel concept met fonetische teksten, handcamera's en projecties.

'Ik had het zo allemaal bedacht. Wel een beetje suf, want ik ben super a-technisch.' Gelukkig was daar Krista Burger. Samen met deze oud-student van de Design Academy ontwikkelde zich grotere voorstellingen waarin diverse karakters spelen in maquettes van gesmolten piepschuim. Het spel wordt live gefilmd en geprojecteerd op grote schermen. Een setting die bij sommigen bekend voorkomt.

Niet strak en niet lief

'Wij waren er al een tijd mee bezig. We hoorden uit ons eigen publiek steeds vaker de naam Hotel Modern langskomen. Toen zijn we maar eens gaan kijken. Wel balen, want we dachten echt iets uitgevonden te hebben.' Toch zijn er volgens Nina grote verschillen: 'Wij zitten qua thematiek en esthetiek aan de andere kant van het spectrum. Bij ons is het niet strak en lief. Wij gebruiken juist afvalmateriaal zoals piepschuim en bewerken dat met een gasbrander. Zij zijn netjes, wij zijn de rommelversie.'

'In der Bar um die Ecke' speelt zich af in een postnucleaire wereld, vernietigd door de zevende wereldoorlog. 'Krista en ik hebben een fascinatie met oorlog. Wij zitten met verbazing te kijken dat iets ouderwetsigs als mensen die op elkaar schieten gewoon bestaat. We probeerden ons voor te stellen hoe dat in de toekomst zou zijn. Van daaruit is het stuk ontstaan.'

Lui en politiek incorrect

De twee hoofdpersonages die werden bedacht zijn lui en willen niets liever dan bier drinken en karaoke zingen. Ze zijn politiek incorrect en beschouwen de wereld op een nihilistische manier terwijl ze onverstoorbaar bezig zijn met hun missie. 'Het zijn de passieve versies van onszelf.', volgens Nina. 'Vooral het onverstoorbare past bij ons. De wereld is totaal mesjoche en toch gaan wij onverstoorbaar door met ons eigen ding. Verder zijn we niet zoals zij, maar dat zouden we wel willen zijn. Dat bier drinken en karaoke gewoon genoeg is zou wel mooi zijn. Eigenlijk hebben onze personages het gewoon goed voor elkaar!'

Straatfestival Via Ventosa: André Manuel

'Gelukkig zijn er nog fijne bandjes en mooie films'

Zanger en cabaretier André Manuel verhaalt op Via Ventosa zijn eigen geschiedenis. Met zijn Ketterse Fanfare speelt zijn favoriete liedjes van de afgelopen twintig jaar. 'Dat zijn dus nummers die ik nog steeds met veel plezier speel.'

André Manuel is van alle markten thuis. Naast optredens met zijn vroegere bands Fratsen en Krang heeft hij zijn eigen cabaretvoorstellingen en is hij radiocolumnist. Regelmatig maakt hij uitstapjes in de beeldende kunst en andere creatieve projecten. Zelf verklaart hij deze veelzijdigheid met een ontvucherend: 'Tja, als men mij vraagt kom ik meestal wel opdraven...'

Cynisme, ironie en een zekere vorm van zwartgalligheid is kenmerkend voor zijn liedjes. Dat is in twintig jaar steeds sterker geworden. 'Het is allemaal steeds donkerder geworden als ik het zo overzie.', stelt Manuel. 'Dat heeft te maken met het feit dat ik mijn ogen open ben blijven houden. Het leven wordt er niet vrolijker op. Nederland was 15 jaar geleden een stuk toleranter.'

De actuele stand van zaken stemt hem niet gelukkig. De cultuurverandering voelt hij het sterks in zijn leven als cabaretier en columnist: 'Van buitenaf hoor je daar vaak de oproep om te matigen. Maar het zou juist andersom moeten zijn. De mensen die bekritiseerd worden zouden eens moeten matigen! Er wordt alleen over de kritiek gesproken, maar er wordt niet naar geluisterd. Men heeft het alleen

over het feit dat men zich beledigt voelt. Dat geldt voor veel religieuze overtuigingen. Wat mij opvalt is dat het publiek wel is meegegroeid. Een voorstelling waarover 10 jaar geleden veel ophef over was, zou ik nu zonder problemen kunnen spelen. Ja, natuurlijk niet voor een zaal vol fundamentalisten.'

Zijn er dan geen lichtpuntjes?

'Er zijn gelukkig wel dingen die de goede kant opgaan, maar niet in de hele breedte. Dan zie je het toch achteruit hollen. Maar gelukkig zijn er nog fijne bandjes en mooie films. Daar kan ik zeker van genieten.' 🐾

Foto Martin Oudshoorn

Samenwerking in het Viktoria-kwartier

wēi

www.wei.nu

Twee culturele instellingen op nog geen 50 meter afstand van elkaar in het Viktoria-kwartier die zich beiden bezighouden met kunst, exposities, muziek, vormgeving; dat kan bijna niet anders dan leiden tot samenwerking. En dat is wat er gebeurt! TAC en WEI slaan de handen ineen deze zomer. Om te beginnen met het organiseren van een goedlopend bestaand festival, Via Ventosa. Maar, misschien nog wel belangrijker, ook met het opzetten van een spiksplinternieuw festival in Eindhoven.

Via Ventosa

Karlijn Koenen, een van de initiatiefnemers van WEI, licht toe: "Omdat WEI en TAC veel overlappingen hebben en zich veelal richten op dezelfde doelgroep, lijkt samenwerking een logische stap. We doen samen de programmering en communicatie van het Via Ventosa Festival. Dit jaar alweer voor de derde keer en het thema is 'Verhalen uit de omgeving'. Er is natuurlijk veel muziek, theater, kunst- en vormgeving te zien en te beleven. Er zullen doorlopend acts zijn en we zorgen voor actief vermaak voor kinderen in de vorm van workshops." (Karlijn kan tijdens het interview over de programmering nog niet veel zeggen, omdat deze dan nog niet rond is).

Het festivalterrein is door de samenwerking een stuk groter. Het podium wordt geplaatst in de Gagelstraat.

"WEI wordt helemaal ingericht in jaren 50-stijl. Voorheen zat in dit pand (op de hoek Mathildelaan - Gagelstraat, red.) het supporterscaf'e van PSV, De Aftrap. Martijn Sanders en Maarten Klaassen maken een strip over het leven van de legendarische voetballer Coen Dillen. Deze strip wordt in WEI gepresenteerd. Voor kinderen is er een workshop waarin ze zelf de teksten kunnen invullen."

Coen Dillen speelde 328 competitie wedstrijden voor PSV en maakte 287 goals. Totaal aantal wedstrijden die Coen gespeeld heeft voor PSV is 483 waarin hij 429 keer scoorde. In het seizoen 1956-1957 werd hij topscorer met 43 doelpunten uit 34 wedstrijden. Dit inmiddels bijna een halve eeuw oude record is tot op heden nog niet verbeterd.

Berlijn

In het laatste weekend van september, tegelijkertijd met de Oktoberfeste, organiseren TAC en WEI een nieuw festival dat geïnspireerd is door Berlijn. Waarom Berlijn? Karlijn: "Omdat in die stad heel veel mogelijk is zonder geld. Berlijn is failliet, maar toch gebeurt er van alles. Zonder geld organiseren we een tweedaags festival met muziek, kunst, vormgeving, debat en film. Overdag zijn er workshops voor mensen die actief interesse hebben en 's avonds zijn er dj's en bands. De stijl is electro en techno. Iedereen werkt vrijwillig mee, maar ook het materiaal waarmee wordt gewerkt is kosteloos.

Kijk bijvoorbeeld eens op Marktplaats.nl. Wat je daar allemaal gratis kunt ophalen! We willen laten zien dat je zonder geld heel veel kunt doen."

Stichting Cultureel Initiatief WEI is een platform voor experiment en presentatie dat altijd gratis toegankelijk is voor publiek. Als platform bieden we een podium, voor (samenwerkings)projecten uit alle kunst- en cultuurdisciplines. WEI richt zich voornamelijk op het creëren van mogelijkheden voor jonge kunstenaars en kunstenaars van buiten de regio. In hoog tempo volgen exposities en activiteiten elkaar op. Met een vaste receptuur van dj's, hapjes, drankjes en geregeld optredens en performances, worden openingen altijd een feestje.

DTP, VORM, MULTIMEDIA

questionmarc

Marc de Kruijf
marc@questionmarc.nl
06 - 19202018

'Eindhoven is veel groter dan het zelf denkt'

Het is de meest conceptloze - en tevens glashelder geprofileerde - uitspanning van Eindhoven: Plan 2, Restaurant Bar Dancing, maar bovenal uitgaansgelegenheid universalis, gevestigd in het Klokgebouw. U bent er nog? Eén van de initiatiefnemers is Louis Croonen. Aan hem het woord, voor een persoonlijke beschouwing op de stad waar hij vijftien jaar geleden verliefd op werd: Eindhoven.

Louis (37) verontschuldigt zich op voorhand voor de glansrijke maar messcherpe analyse die komen gaat op zijn geliefde stad. 'Ik kan alles wat ik zeg niet vergelijken met andere steden, want ik kom Eindhoven dus never nooit niet uit. Mijn universum bestaat uit deze stad.' En later in het gesprek: 'Dit zit ik ter plekke te verzinnen, en het zou nog best eens waar kunnen zijn.' De gedreven Croonen à l'improvise

dus, want verdomme wat is het een heerlijke stad, maar wat kan het allemaal nog veel beter.

Hij is van katholieke huize, uit de plattelandsgemeente Veghel. Tot zijn 16e was hij er misdienaar. Intussen daagde hij als ontlukende vrije geest mensen uit met plannen en ideeën waar het dorp nog lang niet rijp voor was, en misschien nooit zou worden. Hij moest zijn onaangepaste gedrag bekopen met klappen van locale brommeren voetbaljeugd.

Toen hij 21 was, vertrok hij naar Eindhoven waar een nieuwe wereld voor hem opende: 'Terwijl ik deze stad inliep, voelde ik voor het eerst dat ik ergens thuishoorde. In Veghel was ik maar een rare vogel die moest dimmen - hier kon ik mezelf zijn, ik was op mijn gemak.'

Het Bijbelverhaal van de zeven vette en de zeven magere jaren (Genesis 41:25-31) nam Louis mee van het Brabantse platteland,

en hij zag dat Eindhoven zich in die periode laafde aan een weelderige tijd. 'Er gebeurden veel spannende dingen - het was een collectief gevoel om er iets van te maken. De subculturen van acid house en techno bloeiden.'

De energie werd in de loop der jaren minder, het eind van een decennium werd het eind van een tijdperk. 'Mensen kozen voor zichzelf, ze wilden niet meer samen iets creëren. In eerste instantie dacht ik dat ik het zelf niet meer zag, bijvoorbeeld omdat ik minder uitging. Maar dat bleek niet het geval: er gebeurde gewoon nauwelijks nog iets. Samplism, Zodiac Commune en 2B waren niet meer wat het ooit was.' Hij had genoten, maar het was, terugkijkend, ook een subcultuur 'die meestal bleef bij gerommel in marge voor een klein, openminded publiek'.

lees verder..

Foto: Boudewijn Bollmann

'De laatste twee jaar begint het weer te broeien, er komen weer vette jaren aan.'

Voor Croonen brak een nieuwe periode aan. Hij werd directeur van het gratis regiomagazine Soeps en kwam in andere circuits, samengevat in de namen De Bierelier, Eindhoven Culinair en Mangiare. 'Daar zag ik dat de standaard van de horeca dik in orde was, maar de spanning en creativiteit waren nul. Dit zijn de twee uitersten van Eindhoven: Het Stroomhuisje waar je met geluk een koud biertje kan vinden en de kille sfeer van Eindhoven Culinair. Ik vind het allebei leuk, en ik denk dat die twee bij elkaar kunnen komen.' Dit werd de missie van Plan 2. 'Je moet de horeca dus serieus nemen én de cultuur op een goede manier erin brengen. Dat is er nog te weinig in Eindhoven. Met Plan 2 doen we dit. Het is een meerwaarde voor de stad.' Bij deze bonus voor het uitgaansleven van Eindhoven zal het volgens Croonen niet blijven. 'De laatste twee jaar begint het weer te broeien, er komen weer vette jaren aan. Hoe dit komt, ik weet het niet, maar ik zie het om me heen en ik voel het in mezelf. Kijk naar Area 51 en zie ons, er zijn weer mensen die de schouders eronder zetten. Dat is ook het aloude Eindhovense verhaal: er is niks, het is de saaiste stad van Nederland, dus laten we het zelf maar doen.'

Toch was die situatie in de zeven magere jaren niet anders. 'Ik weet niet of de gemeente Eindhoven misschien behulpzamer is geworden. Desondanks ervaren we die nog altijd als een rem op ontwikkelingen.'

Het hoge woord is eruit. De gemeente Eindhoven, het bestuur en de ambtenaren om preciezer te zijn. Croonen heeft veel met deze club te maken. En soms met veel plezier, en hij begrijpt de dilemma's, en hij heeft respect voor de ambtenaren, maar toch: het fileermes komt ter tafel. 'De mensen van de gemeente realiseren zich niet wat hier allemaal mogelijk is. Ze denken te klein. Eindhoven profileert zich in de marketing en evenementen als een plaats ter grootte van Boekel.'

Hoe groot is de stad in jouw beleving?

'We zijn verder dan Utrecht en misschien wel dan Den Haag, al ken ik die stad niet goed. Als je een schaal neemt met creatief talent, energie en bedrijfsleven als peilers, zijn we de derde stad van Nederland. Je ziet dit minderwaardige gevoel ook terug in de gebouwen, zo braaf. Het moet veel heftiger en uitgesprokener.'

Maar weten de inwoners dat wél? 'Wanneer de gemeente wil dat Eindhovenaren trots op hun gemeente worden, bedenken ze Eindhoven's Trots, een campagne gebaseerd op huis-tuin-en-keuken-psychologie, die niets aan de verbeelding overlaat. Daardoor spreekt het alleen bejaarden aan die vervolgens de Lichtjesroute verkiezen tot hoogtepunt van de stad. De situatie is dan als volgt: bij binnenkomst van Eindhoven zie je een bord met opschrift 'City of Light', vervolgens presenteert de stad zich als licht-hoofdstad van Europa en we zijn design capital. En wanneer ik dan op het 18 Septemberplein kom, zie ik tijdens de Lichtjesroute een paneel waarop met zeventien gloeilampen het PSV-stadion is nagebootst. Dan zakt mijn broek af. Dat is laag inzetten, snap je? Moeten de be-

woners daar trots op zijn? Laat de gemeente eerst maar eens trots zijn, en weten wat er is - ze zien het niet. Neem de festivals. Dynamo Open Air hebben ze laten gaan. Reggae Sundance, vertrokken. Ticket for Tibet, had hier kunnen zijn. Ze hebben zonder blikken of blozen dit festival met karrenvrachten aan publiciteit naar Amsterdam laten gaan. Er reden busladingen vol vrijwilligers van Eindhoven om het daar te organiseren. Te gek voor woorden.'

'Wat wel uit de koker van gemeente komt, mislukt meestal. Glow is bij toeval een mooi evenement geworden, maar bijvoorbeeld de Pro Tour was een drama. Nu is dat van de baan, het contract leek doorscheurd en wat blijkt: er komt een autoracefestijn. Dan weet je toch niet wat er in Eindhoven speelt? Kijk naar waar we goed in zijn. Dat bewustwordingsproces verloopt heel traag. Mondjesmaat worden de creatieven erbij betrokken.'

Verbittert is Croonen overigens allerminst, 'ik vecht er met plezier voor'. Uit liefde voor Eindhoven - uit liefde voor de underdog, 'daar kun je nog iets van maken'. 'Ik heb niets met de winnaars, Amsterdam bijvoorbeeld. Ik zie me daar niet wonen. Ik heb het idee dat ik er niet veel heb toe te voegen. Ik wil toch een verschil maken, en dat kan nog altijd in Eindhoven.'

Plan 2 is een initiatief van
Mehdi Le Mair,
Anne Veenstra en
Louis Croonen

www.plan-2.nl

Trompetten

Fotografie Marjan Holmer
www.marjanholmer.nl

Foto Bram Saeyns

Ateliereenarchitecten

Een verrassend concept ergens tussen een toren en een vliegveld

Pure toeval bracht hen bijeen. Bij het eerstejaarsproject van bouwkunde aan de TU Eindhoven zaten ze samen, in atelier 1. Het bleek de opmaat voor een permanente samenwerking in een architectenbureau dat zich specialiseert in conceptuele architectonische oplossingen: ateliereenarchitecten.

Oorsprong?

De oorsprong van ateliereenarchitecten mag dus duidelijk zijn. Maar wat is het dat deze jonge architecten bijeen brengt? Paul van der Zanden: 'We willen allemaal hetzelfde nastreven. De hoofdgedachte hebben we duidelijk met elkaar gemeen' 'Maatschappelijke betrokkenheid en een idealistische inslag speelt daarin een belangrijke rol' verklaart collega Maud van Banning. 'We willen met onze concepten en ontwerpen een boodschap en een beleving overbrengen. Maar ons doel is niet in één zin te verwoorden. Het is ook de polariteit van ons drieën waarmee we elkaar scherp houden.'

Wat kenmerkt jullie?

Maud: 'Wij zijn vooral conceptueel heel sterk. Ieder heeft zijn eigen ideeën en daaruit ontstaat vaak een heel scherp beeld met een helder concept.'
Paul: 'Onze specialiteit is dat je

gegarandeerd aangenaam verrast wordt met iets dat vernieuwend en onorthodox is. Wij creëren onconventionele oplossingen voor alledaagse ontwerp vragen.' Een voorbeeld daarvan is het ontwerp voor een brug met een grote constructieve boog waarop men een uitzicht heeft over de stad. 'Je ziet mensen altijd stilstaan en van het uitzicht genieten als ze over een brug lopen. Dat ritueel hebben we ingezet als attractie door dat op grote hoogte op de boog te doen', zo verklaart van Banning het concept achter het ontwerp.

Waar zijn jullie nu mee bezig?

'Op dit moment wordt onze toren met outdoor faciliteiten in Reusel gerealiseerd.', vertelt van der Zanden. 'Het staat bij een horecagelegenheid in de bossen. De oude toren is afgebrand. Wij hebben ons in het concept laten inspireren door de stapels boomstammen in het productiebos, typerend voor

die plek. Daartegenover staat het uitgangspunt van de kubusstructuur van de toren.' Maud: 'Het is een spectaculair ding geworden. De blokken verspringen en zijn aan twee zijden open waardoor je steeds een andere beleving ervaart als je de trap beklimt.' Volgens Paul heeft het bureau de opdrachtgever geïnspireerd: 'Hij had geen idee wat er mogelijk is met een klimtoren. Ons concept heeft bij hem echt de ogen geopend. Verder zijn we bezig met concepten uit eigen interesse, zoals een concept voor de Fellenoord dat onlangs in het Eindhovens Dagblad stond.'

Op welk project zijn jullie het meest trots?

Van der Zanden: 'Op dit moment de toren. Ons eerste blijvende project, en daar doe je het toch voor. Wel hebben we eerder een paviljoen gemaakt voor de Dag van de Architectuur.'

Wie zijn jullie inspiratiebronnen?

Paul: 'Qua denkbelden zitten wij richting MVRDV. Die denken ook uitgebreid over concepten. Onze uitvoering en stijl verschillen wel. En John Körmerling, die vinden we ook erg goed.'
Maud: 'Of projecten zoals van Quinze op Burning Man in Nevada. Een enorm groot tijdelijk bouwwerk van houten balken midden in de woestijn. Op het eind van het festival ging de vlam er in. Erg spectaculair.'
Paul: 'Net als met ons tijdelijk paviljoen. Dat hebben we ook met veel plezier in elkaar getrapt.'

Wat is jullie droom?

Maud: 'Een mooi verrassend concept bedenken en realiseren voor een groot overheidsgebouw of museum. Vliegvelden of ziekenhuizen zijn wat dat betreft het meest uitdagend. Maar iets tussen een toren of een vliegveld is ook mooi!'
Paul: 'En de wereld verbeteren, dat willen we ook graag...'

Meer informatie via
www.ateliereen.nl

'We moeten nog wat gastvrijer worden'

TACgenoten deden afgelopen jaar ervaring op met de Ideeënfabriek, een initiatief van TAC, gesteund door het ministerie van Economische Zaken. Tien projecten kwamen tot stand. Met veel leerzame momenten en enthousiasme bij de deelnemers, maar ook een vraag naar meer professionaliteit en betere communicatie. De belangrijkste conclusie: TAC gaat door met de Ideeënfabriek. Een terugblik met Gabrielle van Asseldonk en Saskia Lammers, TAC-bestuursleden.

Het net verschenen evaluatierapport van TAC over de Ideeënfabriek is kritisch en windt er geen doekjes om. De ambitie was groot, maar niet alles liep op rolletjes. Van Asseldonk: "Het was voor ons een experimenteel jaar. Je steekt je nek uit en dan weet je dat er ook dingen fout gaan. Dat is goed, daar leer je van." Het is bovendien goed voor je zelfreflectie, vult Lammers aan. Bij TAC werken tachtig kunst-

naars en andere creatievelingen. De Ideeënfabriek was een mogelijkheid om de relatie tussen bedrijfsleven en de creatieve sector op te bouwen. Een marktonderzoek van Frits Groothuis bracht in de twee de helft van het jaar de kansen in kaart.

De werkwijze: Bedrijven legden hun vraag neer bij TAC. In een werkgroepachtige setting brainstormden TACgenoten van verschillende disciplines met de opdrachtgever. De resultaten van die sessies gaven een andere kijk op dan dat waar de ondernemer mee kwam. Uiteindelijk kwamen er tien projecten op de rit te staan.

Het zoeken naar opdrachtgevers is Gabrielle van Asseldonk en Saskia Lammers achteraf tegengevallen. Van Asseldonk: "De acquisitie was moeilijk en zwaar. Een op de zeven contacten leidde tot een project. Dat viel tegen. We hebben nog heel wat werk moeten verrichten om er tien gedraaid te krijgen." De redenen waarom de afvallers het lieten afweten, waren divers. Om er een paar te noemen: Tijdgebrek,

andere prioriteiten bij het bedrijf, gebrek aan vertrouwen in verband met gevoelige bedrijfsinformatie.

"Dat laatste heeft ons geleerd goed na te denken over geheimhouding en privacy", zegt Van Asseldonk. "De TACgenoten zitten in een omgeving waar niemand zich daar zo druk over maakt. Dit milieu is heel vrij. Maar onze klanten hebben soms alle redenen om bezorgd te zijn over hun gegevens."

Voor kleinere bedrijven was ook de prijs een bezwaar. Elke opdrachtgever betaalde uiteindelijk 1500 euro. "Lastig is dat als je een onbekend product te bieden hebt, niemand weet wat daar uit komt", zegt Van Asseldonk. "Als je een koelkast koopt, weet je wat je koopt."

TAC zet de Ideeënfabriek voort, ook al stopt het ministerie met de subsidie. "We denken erover verschillende tarieven te hanteren. Je moet spelen met je aanbod."

Leerzaam was de Ideeënfabriek ook wat betreft de eigen geleerden. De groep TACgenoten is om-

vangrijk en bevat leden met een grote eigenheid. Van Asseldonk en Lammers hebben in de Ideeënfabriek een deel van de TACgenoten gemist. Enerzijds omdat niet iedereen aan bod kon komen. Anderzijds omdat niet alle TACgenoten meteen enthousiast waren. Daar hebben de twee deels ook begrip voor: Iedereen is immers met zijn eigen zaken bezig.

Achteraf heeft TAC zich erg bescheiden opgesteld, vinden de twee bestuursleden nu. Intern moet wat duidelijker uitgelegd worden wat er verwacht wordt ('Niet iedereen houdt zijn mail goed bij, daar zijn we nu wel achter') en naar buiten moet het netwerken met externe partners wat hoger op de prioriteitenlijst komen te staan. "We zullen ons toch wat minder autistisch moeten opstellen", omschrijft Van Asseldonk dat. "We moeten opener worden, vriendelijker, en gastvrijer naar het bedrijfsleven. Dat zit niet zo in onze genen."

De bestuursleden leerden meer over de bekendheid van TAC, of – in enkele gevallen – het gebrek daar. "Wij gaan er altijd maar van uit dat iedereen ons kent", zegt Lammers. "Tijdens de Ideeënfabriek kwamen we mensen tegen die ons niet kenden. Het leerde ons weer iets meer wie en wat TAC is en hoe anderen daar tegenover staan. Het rare is wel dat je op plaatsen in Amsterdam kunt komen waar mensen ons dan weer goed blijken te kennen."

De opdrachtgevers waren over het algemeen blij met wat de TACgenoten inbrachten en wat de opbrengst van de sessies was. "Eigenlijk zijn we redelijk positief, maar tegelijkertijd moeten we constateren dat er nog wat te winnen valt", zegt Van Asseldonk.

Een andere controversie die aan het licht kwam, was het onderscheid tussen conceptueel werken en ambachtelijk werken. "Van alletwee hebben wij mensen in huis. We kwamen erachter dat je niet alleen maar vier ambachtelijke

mensen van TAC aan tafel moet zetten met een opdrachtgever. Dat moet een mix zijn."

Als een project eenmaal aardig op de rit staat, moet ook de verdere uit- en afwerking iets professioneler aangepakt worden, vindt het bestuur. "Dat dat zeker loont, bewijst de praktijk. Op twee van de tien projecten kwam een vervolg. Het staat voor Van Asseldonk en Lammers vast dat de Ideeënfabriek voortgezet gaat worden. Van Asseldonk: "Het is leuk om te doen en TAC heeft een mooi aanbod. Het moet alleen verbreed worden. Een van de mogelijkheden daartoe is dat we onze website beter en anders inrichten. Onze site moet

een loket zijn. Je moet daar in kaartjes en plaatjes zien wat we te bieden hebben."

Saskia Lammers wijst erop dat de financiële haalbaarheid nog bekeken moet worden. Er komt tenslotte geen geld meer uit Den Haag. Anderzijds zijn de TAC-bestuursleden er geen voorstander van om het tarief dan maar te verhogen, zeker niet in deze fase. Overigens heeft de elfde opdrachtgever zich intussen al gemeld. Van Asseldonk oppert nog een andere mogelijkheid. "We denken er ook over om jaarlijks een of twee thema's op te pakken, samen met andere partners, die zich meer in de openbaarheid afspelen."

De tien pilots:

De GGzE wil af van de separeerruimten. Ze wilde een meer menselijke manier om ruimte te geven aan psychiatrische patiënten die zichzelf verliezen.

Het Automotive Technology Centre vroeg TACgenoten een niche-voertuig te ontwikkelen met de nadruk op vrije creativiteit.

Kennis Makelaardij zocht naar inspiratie om zich anders te profileren.

Plaza Futura vroeg om een goede match met podiumkunstenars en vormgevers voor het festival Via Ventosa.

Het Woonbedrijf zocht naar relatiegeschenken en eventondersteuning (dit waren twee verschillende projecten).

TAC was ook eigen opdrachtgever namens de gemeente Eindhoven met de vraag: Wat kan design bijdragen aan veiligheid in Eindhoven?

12N STDNBW was/is op zoek naar woonconcepten voor Strijp S.

WISARD vroeg om de ontwikkeling van een communicatiestrategie. Voor FARA, een forum voor agrarisch onderzoek in Afrika.

CCC vroeg om ideeën om de reguliere en creatieve economie te vervlechten.

Dit in is tot jij
wat lag als tik
dat kan met ook
wit je het na

zet één elk om mij
nam dat al dik
aan zat de arm
met van dra ben ik

zo bij was die weg
nu zon me zou
zag uit:
tip zin had jou

dus at nog nek
wel dun af en toe
duw ons:
sta dan of val.

Labasheeda

Op 28 juni staat de Amsterdamse band Labasheeda op TAClive. De bio vermeldt zinsnedes als 'poppy melodieën worden afgewisseld met noise-uitbarstingen', 'een nieuwe gitarist maar de rauwheid en grilligheid zijn gebleven' en 'stevige gitaarpartijen met pakkende riffs waardoor er extra dynamiek ontstaan is'. Bedenk daarbij wel dat frontvrouw Saskia van der Giessen naast gitaar ook zang en viool voor haar rekening neemt. Recensies hebben het over 'daar pleurt Labasheeda de inhoud van een kleine muziekwinkel zo voor je voeten', 'wat een herrie! maar wat een heerlijke herrie' en 'incessant, scornful and irritatingly high quality, Saskia v.d. Giessen's melodic swoon penetrates the songs with the luxuriant whine this sort of thing craves'. Dus.

Wij van VANTAC zijn de beroerdste niet en geven de band de mogelijkheid zichzelf op een andere manier te presenteren. Alles is al eens gevraagd en wij doen lekker mee, maar dan met een aantal aparte vragen. Vragen die de vinger op de zere plek leggen, de spijker op z'n kop of als een tang op een varken slaan, beter bij een andere band of in een andere wereld passen, lief zijn of lomp zijn. Aan de band om deze zo eerlijk, creatief, saai, oneerlijk, leuk of irritant mogelijk te beantwoorden. Dit is het resultaat. Wil je zien hoe Labasheeda zich op het podium staande houdt of heb je zelf een prangende vraag? Op 28 juni moet je in TAC zijn.

lees verder...

Wat hebben jullie in godsnaam met Elvis?

50.000.000 Elvis fans kunnen geen ongelijk hebben.

Hoe hebben jullie geleerd je instrument te beheersen en waarom?

Saskia ging gitaar spelen om liedjes te kunnen schrijven, het was niet de bedoeling echt de gitarist te worden in de band – dat is zo gegroeid. Haar moeder speelde piano en nodigde mensen uit om mee samen te spelen. Hoewel ze alle instrumenten leuk vond, vond ze toen de viool het mooiste, maar schrijven op een viool is lastig omdat het een soort stem is.

Door het vioolspelen heeft ze wel een heel eigen stijl op de gitaar, vaak zijn het riffs, soms wel een beetje volksmuziekachtig maar het klinkt toch als rock.

Arne en Paolo gingen al heel jong in bands spelen, terwijl Saskia als kind in orkestjes speelde.

Naar welke muziek luister je tijdens douchen/eten/seks/uitgaan?

Die vier dingen zijn al moeilijk te combineren, laat staan dat we dan nog gelegenheid zouden hebben om ook nog naar muziek te luisteren.

Jullie bieden mp3's aan op jullie site labasheeda.nl. Hoe denken jullie over het gratis aanbieden van muziek door bekende en minder bekende muzikanten?

Ligt er aan wat voor mp3'tjes je op je site zet. Als op de cd betere kwaliteit staat dan is er geen probleem. Alleen verwacht iedereen tegenwoordig heel veel van opnames waardoor je als band bijna niet met demo-opnames wegkomt. Het is wel jammer dat mensen cd's minder waarderen.

Hoe is de relatie met je bandleden? Broers/zus, minnaars/minnares, kennissen, bandleden, collega's?

Saskia & Arne: broer-zus (net als The White Stripes). Paolo & Pascal: bandleden.

Wie van jullie zou zijn ziel verkopen voor een sponsordeal en met welk merk?

Dat hebben we al gedaan, maar de naam van onze sponsor houden we liever geheim.

Doen jullie die act met die sokken elke show?

Niet meer sinds de Red Hot Chili Peppers dat overgenomen hebben.

Welk nummer zouden jullie zélf classificeren als takkeherrie? Under the Bridge.

Welke artiest mag van jullie ter plekke dood neer vallen? Labasheeda is tegen elke vorm van mentaal geweld.

Hoe krijgen we vrede op aarde en is dat wenselijk? Verdraagzaamheid, bereidheid tot delen dus opgeven van een stuk welvaart en stoppen met bang zijn. Ja tuurlijk is vrede wenselijk!

Kennen jullie die cd van The Treble Spankers, getiteld Labasheeda?

Die plaat heette toch Morcheeba?

Roto Smeets

Looyenbeemd 11, 5652 BH Eindhoven, Nederland
Tel: +31 (0)40 - 250 50 00, Fax: +31 (0)40 - 250 50 01
Email: eindhoven@rotosmeets.com

GrafiServices

Zo ziet dat er uit bij Roto Smeets GrafiServices. Daar hebben ze hele mooie machines om hele mooie dingen te drukken. Zoals dit mooie boekje. Oh ja, die daar onder, dat is Jan. Dat is de baas.

